1994. VI. évfolyam 1. szám

JANUÁR – FEBRUÁR

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

DR. KOVÁCS GÁBOR:
FÉNYES FELHŐ

GEORGE KOSICKI:
NEHÉZ IDŐKRE KÉSZÜLVE

AZ EGYHÁZ NAGY GONDOLKODÓINAK TANÍTÁSÁBÓL

A szív tisztasága nem annyira lelkiállapot, hanem a valóságnak egy új szintje. A tökéletes szeretetben átformálódó léleknek az élete. Az ilyen lélek kiemelkedett önmagából, önmaga fölé. Nemcsak magasabb síkon gondolkodik és cselekszik, hanem maga is új teremtménnyé lett – **nova creatura**.

Az Egyházatyák a léleknek ezt az „új létét" a következő tanítással magyarázzák: Az Isten **képemására** teremtett ember elveszítette isteni **hasonlóságát**, azáltal, hogy énközpontúvá lett. Isten hasonlóságának elveszítésével pedig a valótlanságba süllyedt bele, mivel megszakadt a kapcsolata a valóság forrásával. Továbbra is él. Továbbra is **„képemása"** alkotójának. De elhalt benne a szeretetnek az élete, amely magának Istennek élete – hiszen Isten a szeretet. Mivel pedig nem él benne tovább ez az élet, valótlanná lett, halottá. Nem az, aminek lennie kellene. Önmagának csupán karikatúrája. Az a kép, amely nem hasonlít arra, akit ábrázolnia kellene, szükségszerűen torzkép. Ez a torzkép pedig homlokegyenest az ellenkezője Isten akaratának és szeretetének.

Az embert arra teremtették, hogy azáltal tegye teljessé önmagát, hogy tökéletesen hasonlóvá válik Istenhez, aki a tökéletes szeretet. Ezt a lehetőségét viszont elpusztítja azáltal, hogy önmagára irányítja minden szeretetét. Az embert arra alkották, hogy tanúságot tegyen Isten végtelen igazságáról, hatalmáról, valóságáról és erejéről, hiszen Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk mindnyájan. Ehelyett megtagadja a valóságot, és elfordul az igazságtól, hogy magát tegye a mindenség középpontjává és értelmévé.

Csak úgy válhat újra „valóságos" emberré, ha megtisztítja a szívét a valótlan illúziók sötétjétől. Ez a sötétség azonban mindaddig elborítja a szívét, amíg saját önző akarata szerint él. A világosság csak akkor szüremkedhet be a szívünkbe, ha lemondunk arról a szándékunkról, hogy föllázadjunk Isten végtelen akarata ellen; ha elfogadjuk a valóságot, úgy, ahogyan Ő akarja, és akaratunkat az Ő tökéletes szabadságának szolgálatába állítjuk. Csak akkor válunk tisztává, ha úgy szeretünk, ahogyan Ő szeret, csak akkor válunk szabaddá, ha azt akarjuk, amit Ő akar. Akkor a szemünk megnyílik, s mi úgy láthatjuk meg a valóságot, ahogyan Ő látja, s az Ő örömével örülhetünk, látva, hogy minden *„nagyon jó"* (Gen 1,31).

A bukott ember „tisztátalan" szíve nem csupán a testi szenvedélyeknek alávetett szív. A „tisztaság" és a „tisztátalanság" ebben az értelemben többet jelent a szüzességnél. A „tisztátalan" szív teli van félelemmel, szorongással, feszültségekkel, kétségekkel, kétértelműséggel, habozással, önellentmondással, gyűlölettel, féltékenységgel, görcsös igényekkel és szenvedélyes ragaszkodásokkal. Mindezek és ezernyi más „tisztátalanság" kioltja a lélek belső fényét, mégsem ezekben rejlik a tisztátalanság lényege vagy fő oka. A bukott ember benső, alapvető, metafizikai elaljasodása abban a mélységes és illuzórikus meggyőződésben áll, hogy ő isten, és hogy körülötte forog a mindenség. Meg kell jegyeznünk, hogy ennek a meggyőződésnek **van valóságos alapja**, hiszen az ember látja magában Isten elhomályosult képét. Mi ez a kép? Szent Bernát szerint az ember szabadsága. Az ember megérzi magában ezt a mélységes, elidegeníthetetlen erőt a lelki függetlenségre, a szabadságot arra, hogy saját döntéseivel alakítsa ki a maga sorsát, s ezért valóban „isteninek" érzi magát. Ez a szabadság Istentől, Atyánktól származik.

Istenünk és Atyánk azonban csupán szabadnak teremtett, de nem mindenhatónak. Nem vagyunk teljesjogú istenek, akik képesek mindent elérni, amire vágynak, képesek teremteni és megszüntetni világokat, vagy megparancsolni az összes többi léleknek, hogy imádják és szolgálják őt. Képesek vagyunk ugyan tökéletesen istenivé lenni, de csak akkor, ha szabadon elfogadjuk Istentől az Ő fényének, szeretetének és szabadságának ajándékát Krisztusban, a megtestesült Igében. De amíg titokban meg vagyunk győződve arról, hogy magunktól kellene mindenhatóvá lennünk, mindaddig olyan isteni tulajdonságot bitorlunk, amely nem jár ki nekünk.

(Thomas Merton: A csend szava, 196-197. old.)

Címlapfotó: az irgalmas Jézus képe boldog Faustina nővér látomása alapján.

Minden kedves olvasónknak kívánjuk, hogy

Bízza Újra Életét Krisztusra!

FÉNYES FELHŐ

— Az imádás misztériuma —

(Részlet a szerző készülő könyvéből)

Énekelj, édesanyám

Amikor megírtam verses keresztúti szövegeimet, amelyeket Sillye Jenő zenésített meg később, egyik ifjúsági hittanosom megmutatta azokat egy szabadegyházas ismerősének. A visszakapott szövegen a negyedik stáció címe („Mária") mellett egy kérdőjel díszelgett.

– Mi ez itt? – kérdeztem.

– Szerinte Mária jelentéktelen.

Érdekes és szomorú ez az elfogultság. Lehet Jézus édesanyja jelentéktelen? Saját édesanyám, aki hordozott, szült és fölnevelt, semmiképpen sem mellékes személy az életemben. Szűz Mária ugyanezt a szerepet játszotta a megtestesült Ige életében. Hogy lehetne jelentéktelen?

Igaz, Mária nem sokszor szólal meg a Szentírás lapjain. Először akkor halljuk beszélni, amikor megragadja a Titok üzenete, s ő ámulattal kérdezi: *„Hogyan válik ez valóra?"* (Lk 1,34). A názáreti Szűz igenis **kérdez**. Kérdéseink nem sértők Istenre; ő nem utasítja el az érteni akaró embert. Csak a kevélyeknek áll ellen, akik a kérdezéssel falat emelnek maguk és az Igazság közé (Jn 18,38). Máriánál azonban a kérdést mindjárt az odaadás szava követi: *„Az Úr szolgálója vagyok..."* (Lk 1,38). A Szeplőtelen kérdez, hisz és engedelmeskedik.

De a Szűz odaadása nem puszta jámborság, hanem prófétai tett. Készségével tulajdon testét ajánlja föl az Ige lakhelyéül. Más próféták csak **hallják** és **mondják** az Igét, Mária **foganja** és **szüli**. Nőiségével, anyaságával prófétál. Nem azt az Igét fogadja be, amely Istenről beszél, hanem azt az Igét, amely Isten maga. A II. Vatikáni Zsinat mély tanítása szerint **revelatione Deus Seipsum... communicare voluit**, a kinyilatkoztatással Isten önmagát akarta közölni (**Dei Verbum** 6). Ez szédítő tény, mert Isten végtelenül meghaladja az embert. Hogyan közölheti magát vele? Hogyan fér a végesbe a Végtelen? *„Szolgai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez"* (Fil 2,7). Világra született, mint csecsemő. Ha azt mondanám, hogy egy amőba lenyelt egy üstököst, nem állítanék olyan aránytalant, mint amikor azt vallom: Isten emberré lett, *„asszonytól született"* (Gal 4,4), anyja van. A Megtestesülés botrány, de rajta fordul az emberi sors: az ács, Mária fia, aki a judeai római prokurátor keresztén kivégeztetett, nemcsak kiváló ember volt, nem is valami szuper-teremtmény, középlény, demiurgosz, hanem – Isten. *„Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige... S az Ige testté lett, és közöttünk élt"* (Jn 1,1.14). A betlehemi pólyás és a teremtetlen Logosz ugyanaz a személy. Ezért van üdvösségünk.

Jézus anyja nem beszél sokat, de ez nem mulasztás. *„A hallgatag asszony Isten ajándéka"* (Sir 26,14). A Szent Szűz inkább *„emlékezetébe véste"* (Lk 2,19), *„megőrizte szívében"* (Lk 2,51) Fia titkait, *„és szívében gyakran elgondolkozott rajtuk"* (Lk 2,19). A kellő pillanatban nyilván szólott is, visszaemlékezései tetten érhetők a Lukács-evangélium anyagában. De elsősorban nem beszéddel hagyott ránk sokat, hanem hitből fakadó anyaságával, amellyel Isten és minden hívő anyja lett; anyaságával, amely eleven és aktív volt a kereszt gyötrelmes óráiban és pünkösd lángviharában is.

Mária hallgatása az anyaöl csöndje, amelyben titkosan érlelődik az élet. Mária csöndje Istennel teljes csönd. Teremtő erő és alig sejthető intimitás rejtőzik benne. Az odaadás révén, amellyel színültig van a Boldogságos Szűz belső világa, ő kimondhatatlanul kedves Istennek. Az Egyház a lorettói litániában így szólítja meg a Szűzanyát: **vas insigne devotionis**, „odaadás páratlan edénye". (A hivatalos fordításban: „ájtatosság jeles edénye", de nekem többet mond így.) Isten szüntelenül gyönyörködik Szűz Mária fenntartás nélküli odaadásában. *„De szép vagy, kedvesem, igen szép vagy!"* (Én 4,1). A Mária név valószínűleg egyiptomi eredetű elemet tartalmaz (**meri** vagy **mari**: „szeretett"), amely a Jahve istennév rövidített alakjával alkotja a Marjam vagy Mirjam formát. Jelentése ebben az esetben: „Jahve szeretettje", „Isten kedvese".

Mária misztikus, Isten kedvese. Hallgatásában Isten csöndje rejtőzik, amelyből a Teremtő Ige fakad. Isten csöndje megdöbbentően beszédes: az örök Logosz lép elő belőle. Saját önmagának-elég teljességében Isten kimondhatatlan titok, mérhetetlen és örök hallgatás, hozzáférhetetlen mélység. De mert *„az Isten szeretet"* (1Jn 4,8), ez az önmagának-elég teljesség paradox módon mégis egy Másikba ömlik, akiben mint tökéletes Képmásban (Kol 1,15) és abszolút Igében (Jn 1,1) hiánytalanul ábrázolja és kifejezi önmagát. Lényének ezzel a maradéktalan továbbadásával lesz Isten Atyává: *„Atyám mindent átadott nekem"* (Mt 11,27). Az önmagának-elég teljesség egyúttal százszázalékos kommunikáció. Az örök Csöndből kilép az örök Ige, a Fiú, aki magában hordja mindazt, amit az Atya magáénak mondhat: *„Aki engem látott, az Atyát is látta"* (Jn 14,9). Emberileg szólva, az Atya „belevész", szinte „belehal" a Fiúba, s csak azért nem üresedik ki, mert a Fiú – hiánytalan képmásként – az odaadásban is tökéletes mása az Atyának, s egész ön-

magát visszaönti az Atyába. Így az Atya mindent ad a Fiúnak és mindent visszakap a Fiútól, s ugyanakkor a Fiú mindent az Atyától kap és mindent vissza is ad az Atyának. E szent kölcsönösségben az Atya és a Fiú egyszerre különbözik is és azonos is (szaknyelven: ami különbözik, az a vonatkozás, ami azonos, az a **lényeg**). A kölcsönösség tényezője, a mégis-azonosság helye a nemazonosságban, az első és a második isteni személynek ez a megkülönböztetésüket el nem törlő eggyéolvadása nem más, mint a harmadik személy, a szeretet Lelke, *„aki az Atyától és a Fiútól származik"*, mint a nikaia-konstantinápolyi hitvallás nyugaton használatos változatában imádkozzuk. A Szentháromság belső élete titokzatos tánchoz hasonlít: az Atya csöndjéből előlép a Fiú, hogy a Szentlélekben visszaolvadjon az Atyába, de a kommunikáció teljessége mégiscsak előhozza őt az Atyából, s a szeretet teljessége ismét visszavonzza bele – ez így történik végeérhetetlenül, a boldog odaadás koreográfiájának hihetetlenül gyöngéd és gazdag lejtésében. Hangsúlyozom, emberi szavakkal beszélek; Istenben nincs idő, nincs változás. Minden, ami benne történik, egyszerre és időtlenül történik. De **valósággal**. Isten az élet teljessége, nem pedig eseménytelen Nirvána.

A Szűz, Isten kedvese, ezt a misztikus táncot hordja lelkében, és odaadásával külső sorsát tekintve is ebbe a táncba lép bele, amikor a Magasságbeli ereje beborítja árnyékával (Lk 1,35). Az Odaadás Páratlan Edénye a Szentlélek mátkája lesz, s az Atya az ő szűzi ölének csöndjében mondja ki örökkévaló Igéjét az emberek számára. És Mária haladéktalanul megteszi a soronlevő lépést, amit az isteni tánc diktál neki: útrakel és fölkeresi Erzsébetet. Keresztelő János anyja köszönti Jézus anyját; az, aki az Előfutárt hordozza, köszönti azt, aki a Messiást hordozza; a meddő asszony, aki fogant, köszönti a Szűzet, aki fogant. A fogadás Szentlélek-megtapasztalás lesz, a magzat repes Erzsébet méhében. Ekkor idézi a Lukács-evangélium harmadízben Szűz Mária szavait. A **kérdés** és az **odaadás** után az **imádás** csordul ki a Szeplőtelen Szívből.

> *Magasztalja lelkem az Urat,*
> *és szívem ujjong üdvözítő Istenemben.*
> *Tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát:*
> *íme, ezentúl boldognak hirdetnek az összes nemzedékek,*
> *mert nagyot művelt velem ő, aki Hatalmas,*
> *ő, akit Szentnek hívunk.*
> (Lk 1,46-49)

Az Istenanya dicsőíti a Hatalmast, hálát zeng a Szentnek. A **Magnificat** görög szövege érezhetően sémi eredetű, tapintjuk mögötte az Ószövetség nagy dicsőítő és hálaadó énekeit, különösen Sámuel anyjának, Hannának himnuszát, aki az úr kegyelméből gyermeket hozott a világra hosszú meddőség után (1Sám 2,1-10). Az evangéliumi elbeszélések történeti értékűek, de nem törekszenek a jegyzőkönyvek vagy magnófölvételek materiális pontosságára; következésképpen nem tudhatjuk, mennyire hangzott el éppen ez a szöveg a Szűzanya ajkáról a vizitáció jelenetében, és mennyire van dolgunk irodalmi összeállítással. De semmi okunk kételkedni abban, hogy Mária valóban énekelt szívének túláradásában, a Szentlélek ihletésére, amikor a *„prófétánál is nagyobb"* (vö. Lk 7,26) János anyjával találkozott. Énekelni normális dolog, kétszeresen természetes az Istent ízlelő lélek számára. A Kármel nagy misztikusai, Avilai Szent Teréz, Keresztes Szent János, Lisieux-i Szent Teréz költők voltak. A szerelmesek gyakran verselnek, az Istenbe szerelmes lélek is legkönnyebben a költészet és a zene eszközeivel tudja megközelíteni azt, amit úgy szeretne minden embernek továbbadni: hogy a Titkok Titka tapintható közelségben van hozzánk, és jóságának egyetlen csöppje fölér a világ minden kincsével és élvezetével. És mivel a Szűzanya személyes emlékei nyilvánvalóan jelen vannak abban a palesztinai hagyomány-anyagban, amelyet Lukács görögre fordítva írásba foglal, nyugodtan föltételezhetjük, hogy a **Magnificat** ránk maradt szövege valóban azt fejezi ki, amit ő dalba öntött misztikus anyaságának prófétai boldogságában. A szöveg **teológiailag** százszázalékosan hiteles; amikor az Egyház a zsolozsma esti dicséreteiben napról-napra énekli a **Magnificat**-ot, énekében a Boldogságos Szűz vallja szüntelen: *„Ezentúl boldognak hirdetnek az összes nemzedékek..."* Az Egyházban Mária énekel. **Deipara est Ecclesiae typus..., in ordine scilicet fidei, caritatis et perfectae cum Christo unionis**: az Istenszülő az Egyház ősmintája a hit, a szeretet és a Krisztussal való tökéletes egyesülés rendjében (**Lumen Gentium** 63). Anyánk, az Egyház, „típusának", ősmintájának énekét énekli: anyánkét, Máriáét.

Megalünei hé pszükhé mu ton Kürion, kai égalliaszen to pneuma mu epi tó Theó tó szótéri mu: a Magnificat kezdete a héber költészet jellegzetes gondolatritmusával él, az igeidő-használat is sémi eredetire utal (más a héber-arám időszemlélet, és más az indoeurópai nyelveké). A szöveg lényegében kétszer mondja ugyanazt, más kifejezésekkel: *„Magasztalja lelkem* (pszichém) *az Urat, és ujjong lelkem* (pneumám) *Istenen, Üdvözítőmön."* A **pszükhé** és a **pneuma** ugyanazt a valóságot jelenti, legföljebb más szempontból. Egyre inkább terjed az a tévedés, hogy az embernek külön „lelke" és „szelleme" van. Ez felszínes fundamentalizmus, amelyet a katolikus Egyház nem fogad el. A **Katolikus Egyház Katekizmusa** külön kitér arra – hivatkozva a IV. konstantinápolyi zsinatra (DS 657) –, hogy a Biblia kettős szóhasználata nem jelent kettősséget az emberi lélekben. *„A szellem azt fejezi ki, hogy az ember teremtésétől fogva természetfölötti célra van rendelve, és lelke alkalmas arra, hogy föl legyen emelve az Istennel való ingyenes egyesülésre"* (K 367). Az emberi egzisztencia magában hord egy dinamizmust, amely saját határainak fölismeréséhez és a határain túl fekvő Abszolutum előtti nyitottsághoz vezet. Ezt nevezi a Szentírás helyenként **pneumá**nak, de ez

nem külön metafizikai komponens az emberben. Nem állunk három részből. A **pszükhé** az emberi lélek, amennyiben a testre van utalva, a **pneuma** pedig ugyanaz az emberi lélek, amennyiben Istenre van utalva. A **hé pszükhé mu** és a **to pneuma mu** használata azt juttatja kifejezésre, hogy a kegyelemmel teljes Szűz egész emberi lénye mindenestül belép a Szentháromság rejtelmes táncába. Az odaadás, amely Mária szívét betölti és tündöklő szépséggel ruházza föl, itt szavakban is megszólal. Az Istenanya énekel, és éneke megfogalmazza az ember hivatását. Isten dicsőségére vagyunk teremtve: azért létezünk, hogy pszichénk magasztalja az Urat, hogy pneumánk ujjongjon üdvözítő Istenünkben. Az emberi szív legmélyebb titka, hogy képes dicsőíteni Istent. A Boldogságos Szűz a legsikerültebb emberi személy, mert az ő istendicsőítése a legtökéletesebb. Az angyalok ámulnak énekén.

Boldogult szemináriumi énektanáromtól hallottam az anekdotát, hogy az egyszeri hitoktató valahogy így adta elő az angyalok bukását:

- Angyalok, énekeljetek!
- Nem énekelünk.
- Énekeljetek, ha mondom!
- Azért sem énekelünk.
- Akkor menjetek a pokolba.

Remélhetően ez csak karikatúra; de tulajdonképpen nem jár olyan messze a lényegtől. Raniero Cantalamessa kapucinus atya, a pápai ház szónoka, Róm 1,21-et magyarázva azt fejtette ki egy lelkigyakorlaton, hogy a bűn lényege: nem dicsőíteni Istent. *„Fölismerték Istent, mégsem dicsőítették Istenként"* – ez a tartalma az angyalok és az emberek bukásának. Mihelyt a teremtmény visszautasítja Isten megdicsőítését, saját végső célját hibázza el, és ez a kárhozat.

Az Istenszülő kilép csöndjéből: énekel. Isten táncában áll, teljesíti hivatását, dicsőíti Teremtőjét. A **Magnificat**-ban ott remeg a tökéletes odaadottság boldogsága, és ott ujjong az Isten tettein való örömteli álmélkodás.

Csodát művelt erős karjával,
a kevélykedőket széjjelszórta,
hatalmasokat elűzött trónjukról,
kicsinyeket pedig felmagasztalt;
az éhezőket minden jóval betölti,
a gazdagokat elbocsátja üres kézzel.
Gondjába vette gyermekét, Izraelt,
megemlékezett irgalmáról,
melyet atyáinknak hajdan megígért,
Ábrahámnak és utódainak mindörökké.
(Lk 1,51-55)

Énekelj, Izrael leánya! Énekelj, názáreti Szűz! Énekelj, Isten kedvese! Énekelj, édesanyám! Dalodban ott van az ember nagyszabású rendeltetése: elfogadni Isten ingyenes szeretetét, hogy kinyilvánítsuk dicsőségét. Énekelj, katolikus Egyház! Énekeld a Szűzanya énekét! Boldog vagy, mert követed Anyádat Isten táncában, tabernákulumaid anyaméhében hordozod a Szentségest, és a Szentlélektől ihletett odaadásod **Magnificat**-jával állandóan dicsőíted őt.

Vianney Szent János beszélt el egyszer egy történetet, amely – gondolom, nem a történetírás, hanem a legenda műfajában – sejtelmet ad az Istenanya énekének természetfölötti szépségéről.

Gyermekeim, volt egy jó szent, aki nagyon szerette volna hallani, hogyan énekel a Szent Szűz. Krisztus Urunk, akinek kedve telik abban, hogy az őt szeretők akaratát teljesíti, beleegyezését adta. Látott hát egy szép nőt, aki énekelt neki. Sosem hallott még ilyen gyönyörű hangot. Elragadtatásában fölkiáltott: „Elég, elég! Ha folytatod, belehalok!..." A szép nő megszólalt: „Ne ejtsen elragadtatásba énekem, mert ez semmi ahhoz képest, amit mindjárt hallani fogsz. Én csak Katalin vagyok, de mindjárt meghallod Isten Anyját..." És tényleg jött a Szent Szűz és énekelt; de olyan szépen, olyan nagyon szépen, hogy a szent meghalt a szeretet gyönyörűségétől...
(MONIN: **Szól az arsi szent**. Korda, Bp. 1937. 142-143.o.)

Azt hiszem, ez a történet mélyen **igaz**. Az az ének, amely Szűz Mária szerető odaadását, imádását fejezi ki, annyira szép, hogy arra már csak Isten színről színre való látása következhet.

Kovács Gábor

Ha azt akarod, hogy keresztény életed győzelmes legyen:

1. Tudnod kell, hogy ki ISTEN, mivel rendelkezik Ő, és mit tud cselekedni.
2. Meg kell értened, hogy TE ki vagy, mivel rendelkezel, és hogy mit tudsz cselekedni.
3. Tudnod kell, hogy ki a te ELLENSÉGED, mivel rendelkezik, mit tud cselekedni, és főleg azt, hogy mit nem tud tenni ellened, ha te Isten igéje alapján állsz.

Ulf Ekman: Az új teremtés ereje

TANÚSÁGTÉTEL

— Isten újjáteremtett! —

Negyven évvel ezelőtt születtem a Vajdaság egyik kis falujában, csipőficammal. Szüleim öt évig vittek orvostól orvosig, amíg valahogy helyre hoztak.

Az utána következő évek olyanok voltak, mintha az Úr Jézus állandóan a tenyerén hordozott volna.

Ápolónőnek tanultam, majd utána azonnal munkába álltam Szabadkán. A házasságom nagyon jól sikerült. Meleg, vidám családi fészket alakítottam ki férjem és két fiam számára. Tökéletesen tudtam irányítani és nagy szeretettel nevelni gyermekeimet. A szülések megviselték a csípőmet, és ezért néhány év után protézist kellett beültetni, ami jól sikerült, csak a gerincbántalmak szaporodtak. Ezért szakmailag továbbképeztem magam és mikrobiológiai asszisztens lettem. Munkámhoz tartozott napi két óra ügyfélfogadás is. Ezáltal sok embert megismertem és megindult egy csodálatos folyamat. Mindenkin segítettem, és mindenki segített nekem. Csak egy telefonba került és beindult a gépezet, nem volt lehetetlen.

Életvidám, melegszívű, segítőkész és nyitott voltam mindenkihez, nemzetiségétől függetlenül. De jött a háború! Egyre nehezebb volt magyarnak lenni. Éjszaka mindig a lépéseket figyeltem, amiből mindent meg lehetett tudni. Egyre kevesebbet aludtam, gyökeret vert bennem a félelem és az aggodalom családom férfi tagjai iránt.

Azt hiszem, itt követtem el az első hibát: Istennel egy kicsit langyosabbá vált a kapcsolatom. Kevesebbet imádkoztam és azt is szórakozottan. A gonosz megkezdte működését. Kezdtem türelmetlenné, zaklatottá, idegessé válni. A fonalat valahogy lazábbra engedtem, nem volt már olyan meleg szeretet a szívemben, és ez csak fokozódott. Azt hiszem, teljesen kilakoltattam Jézust a szívemből, és helyébe beköltözött nagy diadalmasan a gyűlölet vad ítélkezése embertársaim iránt.

Sok álmatlan éjszaka után mi is meghoztuk döntésünket: ide költözünk. Még akkor is nagyon magabiztos voltam, hogy mi meg tudunk állni a magunk lábán. Szétosztottuk mindenünket, hátat fordítottunk húsz évi munkánknak, bezártuk a házunkat és útnak indultunk. Ekkor váltam hontalanná, és bizony nagyon nehéz időszak következett. Itt nincsenek rokonaink, se barátaink, és állandóan csak falakba ütköztem. Rengeteg tragédia ért bennünket, melyeket most külön nem akarok részletezni. Egy volt a sok közül, hogy az egészségügyben nem kaptam állást, és hogy ne nélkülözzünk annyit, elmentem egy közértbe eladónak. Egy nap összetört a csípő protézisem – az élelmiszeres ládák emelése miatt –, és vele együtt a lelkem is. Azt hittem, hogy ez már a vég, tovább már nem lehet kibírni. A fejemben állandóan nyilaló fájdalmak csak fokozódtak. Ekkor augusztus elseje volt.

A kórházban töltött idő alatt értesültem a Szentlélek-szemináriumról. Elhatároztam, hogy ha addigra járóképes leszek, biztosan el fogok menni. Eljött a nap, járni tudtam komoly gerincbántalmam ellenére is.

Első nap, amikor az előadásra indulva kiszálltam a metróból, a lépcsőn megremegett egy kicsit a lelkem, s úgy éreztem magam, mint egy kis hangya, aki felfelé, a világosság felé törekszik, és akit fenn Jézus kitárt karokkal vár. És valóban, ahogy felértem, szemben a ferences templom nyitott kapuja fogadott, ragyogott a fény és várt az Úr.

A nyolc hét folyamán alig bírtam kivárni a hétfői napok eljöttét. Napról napra, hétről hétre éreztem magamban, ahogyan a Szentlélek munkálkodik, és szép lassan tisztára mossa a lelkemet. A jól sikerült életgyónással ez végképp bekövetkezett. Nap mint nap többet és jobban tudtam imádkozni. Nem estem már kétségbe, ha újabb rossz történt. Napi megélhetési gondokkal küszködve is vidámabb tudtam lenni. Ruhajavításokkal foglalkozom, mivel betegállományban vagyok, de mindig akad egy-egy kedves ember, aki hoz valami munkát. De a legnagyobb dolog az, hogy már a háborús bűnösökért is tudok imádkozni.

A Szentlélek-keresztségben a bölcsességet, és a testi-lelki gyógyulás kegyelmét kértem. A Szentlélek kiárasztotta rám a kegyelmét, és egy reggel különösen jól éreztem magamat. Elmúlt a migrénes fejfájásom. A lelkem újra tele volt reménnyel és szeretettel. Az ima elvégzése után lementem vásárolni. A lépcsőn valósággal szökdeltem lefelé, könnyedén, minden fájdalom nélkül.

A lelki tisztaságom volt az, ami átitatta az egész testemet, s amitől kiegyenesedtem, amitől meggyógyult a gerincem, s amitől járásom is szemmel láthatóan megjavult.

Az egészségem nagyon fontos, hogy így munkaképes legyek, s ehhez a lelkemben kész volt a nagytakarítás. Ez volt az a világosság, amit az Úr felvillantott előttem, amikor az első nap a Szentlélek-szemináriumra mentem.

Sikerült magamat teljes lényemben átadni az Úrnak és ez nem is lett volna olyan nehéz, ha mindig és folyamatosan ezt tettem volna. Sokkal többet kaptam, mint amennyit adni tudtam.

Nagykanász Annakarolina

TANÚSÁGTÉTEL

— Az Úr megszabadított az alkoholizmustól —

Nemrég így szólt hozzám az egyik ismerősöm: „Sanyi, neked könnyű volt megtérni, mert volt honnan!" Ez így igaz!

Én 10 évig alkoholista voltam, és már 12 éve, hogy nem vagyok az. Nem ittam túl sokat, „mindössze" fél liter rum volt az „alaptevékenységem", amit gyakran túlteljesítettem.

Szegény édesanyám azt mondta: „Fiam, érted már nem is érdemes imádkozni, rajtad nem fog az imádság, nem is fogok templomba járni!"

Szerencsémre nem tartotta be a szavát, tovább imádkozott otthon és a templomban, de imádkoztak mások is értem.

Próbáltam én **önerőből** leszokni, de nem ment. Egy rövid időszakra majdnem sikerült. Mutogattam is magamat az Úrnak: „Látod, Uram, ilyen vagyok én, most örülhetsz nekem." És az Úr ezután megmutatta nekem, milyen vagyok. A nagy büszkeségem közepette egy „szép" napon egy liter tömény szeszt ittam meg és „totálkáros" lettem.

Egy lány (aki később a feleségem lett) azt mondta: „Sanyi, te oda vagy kötözve az alkoholhoz, és nem bírsz szabadulni. De van valaki, Aki el tudja vágni ezt a köteléket, s ez a valaki: Jézus." Hittem is, meg nem is!

Még azt is mondta ez a lány: **„Térj meg!"** Mire én: „Térjek meg? Térjenek meg a pogányok, vagy a mohamedánok a keresztény hitre. Nem vagyok én se pogány, se mohamedán. Vagy térjenek meg a reformátusok katolikusnak." Ez roppant „jól esett" ennek a lánynak, hiszen ő is református, egy karizmatikus református volt (s ma is az).

Zselep atya (akivel „véletlenül" összefutottunk) szintén azt mondta: **„Térj meg!"** Na mondom: ezek összebeszéltek!

Én féltem ettől a szótól, hogy **megtérés**, ezt én protestáns fogalomnak tartottam. Ezt látva Zselep atya azt mondta: „Jó, hát akkor add át az életedet Jézusnak." „Hááát, arról esetleg lehet szó" – mondtam neki.

És jött az életátadás (a megtérés). Megtörtént az életgyónás, a keresztségi fogadalom megújítása. Az Úr megszabadított a kötelékektől, az alkoholizmustól. Azóta nem ittam szeszt. Ez a megtérés 1981. augusztus 25-én történt. Leírhatatlan volt az örömöm, s később a környezetemé is. Megszűnt a sok veszekedés, botrány meg minden rossz, ami az alkoholizmus velejárója volt.

Egy csodálatos dolog történt: a **spiritus** helyébe a **Sancte Spiritus** lépett.

Én azért lettem karizmatikus, mert karizmatikusok szolgálata által tértem meg. És minden megváltozott bennem. Boldog voltam, s vagyok azóta is, mert nem a szesz vezet neki a falnak, hanem a Szentlélek vezet azon az úton, amelyen járnom kell!

És jött a Lélekkeresztség (Lélek megtapasztalás), amiről régebben azt hittem, hogy a protestánsok találták ki, mert nincsenek megbérmálva.

Tehát jöttek az ajándékok: a nyelvek adománya, a prófétálás, lelki képek látása. Ezenkívül óriási vonzalmat kaptam az Ige szeretetére. Megtapasztaltam azt is, hogy az imádság beszélgetés Istennel.

Egy alkalommal olvastam a Szentírásban: *„Aki nekem szolgál, az engem kövessen"* (Jn 12,26).

Megkérdeztem az Urat: „Uram, én követlek-e Téged?" A következő választ kaptam: „Igen, te követsz engem, de csak **virágvasárnapig**. Gyere velem tovább! Ne félj attól, ami utána következik, hanem örülj, mert veled vagyok és leszek." Nagyon örültem ennek a beszélgetésnek. Mindig örülök az Úr szavainak.

Most még kicsit rakoncátlannak érzem magam, hiszen olyan jó virágvasárnapon együtt lenni Jézussal. De milyen jó, hogy tovább is akar vinni. Micsoda jutalom ez, hogy megélhetem. Megélhetem azt, hogy a Jn 3,16 Róla szól: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen."* Az 1Jn 3,16 pedig rólam (is): *„Nekünk is oda kell adnunk életünket testvéreinkért."*

Néhány helyen el szoktam mondani az Úr üzeneteit, történeteket, amelyek megtérésem óta történtek velem, az Úrtól kapott képeket, de csak oda megyek, ahová hívnak. Mert: *„Nem az a megbízható, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl"* (2Kor 10,18). Amen.

Mátyási Sándor

JÉZUS a te megváltód.
Ő oldja meg láncaidat, szükségeidet, nehézségeidet és kérdéseidet.
Bízz benne feltétel nélkül! M_B

NEHÉZ IDŐKRE KÉSZÜLVE

Az utóbbi időben a karizmatikus megújulásban számos prófécia hangzott el arról, hogy az Egyház és a világ számára nehéz idők következnek. Mit válaszoljunk erre egyénileg, családjainkban és imacsoportjainkban? Ezekre a kinyilatkoztatásokra úgy tekintek, mint amiket az Úr szeretetében adott, mivel az egyházat és a világot elő akarja készíteni a megpróbáltatásokra (lásd: New Covenant, 1978. február).

A prófécia nemcsak karizmatikus csoportokra vonatkozik. VI. Pál pápa eleven prófétai képet festett a világ állapotáról, s felelősségünkre hívta fel a figyelmet. Ebben a cikkben röviden ismertetem a pápának és a karizmatikus vezetőknek a kapott látomásra adott válaszait.

1975. Pünkösdjén Pál pápa a világ helyzetéről szólt az Egyháznak, s kérte, hogy új Pünkösdért könyörögjünk a Lélekhez: *„El kell ismernie mindenkinek, elődünk, XXIII. János prófétai intuícióját, amikor a zsinat gyümölcseként új Pünkösdöt látott előre. Szeretnénk ugyanezzel a várakozó lélekkel élni. Nem mintha a Pünkösd bármikor is elveszítette volna aktualitását az egyháztörténelem során, de ma olyan nagy szükséget szenvedünk, az emberiség békés egymás mellett élésére olyan nagy szükség van, s oly kevés az erő ennek megvalósításához, hogy csak Isten ajándékának újabb kiáradása hozhatja meg ebből a szabadulást. Jöjj hát, Alkotó Lélek, s újítsd meg a föld színét!"* (A keresztény örömről)

A jelenkor számára nincs más megoldás, csak az új Pünkösd. Ezért könyörögjünk a Lélekhez. A katolikus Egyház vezetőjének ez a válasza.

1976. és 1977. januárjában az egész Államokból jöttek össze vezetők a Nemzeti Szolgálati Bizottság s ennek Tanácsadói Bizottsága gyűlésére, az Indiana-beli South Bend-ben. Ezeken a találkozókon a megújulásban elhangzott próféciákat tárgyalták meg, hogy közösen tudjunk felelni rájuk.

Most az itt készített jegyzeteimet szeretném előadni. Azóta átgondoltam, összegeztem, s számos csoportban előadtam őket. Előadásaimba személyes élményeimet is beleszőttem. Nem tudok részletes akcióprogramot nyújtani. Csak az Úr vezethet minket lépésről-lépésre, ha figyelünk rá.

Erőnk az Úrral és testvéreinkkel való kapcsolatunkban van. Megpróbáltatás idején ebben az erőben bízhatunk.

Az Úrral való kapcsolatunk mélyebb megértésre, mélyebb bizalomra és önátadásra vezet el minket. Még olyan sok mindent szeretne adni. Hívd, hogy vonjon közelebb és közelebb isteni szeretetének tüzéhez. Életed minden részének Ura és Megváltója kíván lenni. Bízz benne minden körülményben, mert Ő a mindenség Ura. Mondj köszönetet, és dicsőítsd Őt minden munkádban. Az Úr a te világosságod és megváltód, kitől félnél?

Lázár feltámasztásából ezt a teljes bizalmat tanulhatjuk el: *„Ez a betegség (megpróbáltatás) nem okozza halálát, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia"* (Jn 11,4). Hiszed, hogy még az eljövendő megpróbáltatásokban is Jézus a feltámadás és az élet? Hiszed, hogy még ha meghalsz is, vele együtt föltámadsz? *„Nem megmondtam, hogy ha hisztek, meglátjátok Isten dicsőségét?"* (Jn 11,40).

Testvéreiddel való kapcsolataidat közelítsd az Úrhoz! Legyen olyan a kapcsolatod, amilyet Ő elvár; kötelezd el teljesen magad. Legyen benned még nagyobb elkötelezettség, szeretet és megbocsátás. Növekedjenek kapcsolataid azáltal, hogy naponta meghalsz magadnak. Azt kívánja az Úr, hogy verj gyökeret az Ő testében. Az Ő teste lehet családod, családok kisebb csoportja, imacsoportod, plébániád, egyházközséged. Az Úr helyet jelölt ki számodra. Erőd abban van, hogy ott tartózkodsz.

Leginkább személyes életedben vagy támadható: rossz kapcsolataidban, haragodban, bűneidben. Gyengeséged megtéréssel, szabadítással és gyógyítással megrendszabályozható. Vesd e területeket az Úr akarata alá, hogy megerősítsen téged.

Vezetők! Mivel felelős szolgálatot végeztek, ti vagytok leginkább kiszolgáltatva az érzékiség, a harag, a féltékenység és a büszkeség kísértésének. Legyetek alázatosak, hogy az Úr fölmagasztaljon benneteket! Védelmezzétek egymást, hibáitokat ismerjétek el egymás előtt, és gyengeségeitekben legyetek egymás támasza!

Felelősségeteket ne hárítsátok másra, hanem szolgáljátok egymást szeretettel. *„Bármit tesztek, tegyétek szívből, hiszen az Úrnak, nem embereknek teszitek. Hiszen tudjátok, hogy az Úrtól jutalmul kapjátok az örökséget. Urunknak, Jézus Krisztusnak legyetek rabszolgái!"* (Kol 3,23-24).

Ne gyűjtsetek magatoknak javakat, amiket szükségesnek ítéltek egy eljövendő válság idején, hanem: *„a Királyságot és Isten igazságosságát keressétek előbb, és azokhoz ezeket is hozzáadják majd nektek... Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol azokat moly és rozsda eszi meg, hol tolvajok kiássák és ellopják, hanem a mennyben gyűjtsetek magatoknak kincseket, hol sem moly, sem rozsda azokat el nem emészti, hol tolvajok falat nem ásnak át, s azokat el nem lopják! Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is!"* (Mt 6,33; 6,19-21).

Ne próbáljatok megszökni a közelgő megpróbáltatás elől, mondván, hogy el sem jön, inkább virrasztással és imádsággal készüljetek rá. *„Senki sem tudja sem a napot,*

sem az órát. A menny angyalai s a Fiú sem, egyedül az Atya... Legyetek tehát éberek!" (Mt 24,36.42). *„Virrasszatok minden időben és könyörögjetek, hogy erőtök legyen majd rá, hogy kimeneküljetek mindabból, aminek meg kell történnie, s hogy egykor az Emberfia előtt megállhassatok"* (Lk 21,36).

A megpróbáltatásra készülve tegyük magunkévá az evangélium gondolkodását:

1. **Isten Igéjét szolgáld, ne a magad véleményét!** A sötét napokban Isten Igéjét világosan és a Szentlélek hatalmával kell tanítani. A világi gondolkodás által befolyásolt saját véleményünk csak a zűrzavart növeli. Nem viszi közelebb az embereket az Úrhoz, erre csak az Isten élő szava képes.

2. **Igazságban és szeretetben járva szolgáljunk!** (Ef 4,15). Az Egyháznak és a világnak Isten szavára van szüksége. Az igazságot pedig alázattal és szeretettel kell kimondani. Kérjük a megszólalás bátorságát, amikor hamis és disszonáns hangok hallatszanak mindenünnen. Imádkozz és tanulj, hogy ne maradj tudatlan, hanem megismerd az Igazságot! Kérj az Úrtól szeretetet. Ne ítélj, hanem járj közben szeretettel azokért, akik tévedésben és sötétségben élnek!

Mindhárom elem fontos: szeretetben szóljuk az igazságot! **Szólnunk** kell, nem maradhatunk csöndben. Ismernünk kell az **igazságot**; nem tűrhetünk meg magunkban tévedést. És **szeretnünk** kell azokat, akikhez szólunk, járjunk közbe értük.

3. **Mindent vizsgálj meg!** Védjük meg magunkat a sötétség idején! Ennek egyik eszköze az, hogy mindent megvizsgálunk. Kérdezd meg magadtól, hogy ez a tevékenység, ez az újságcikk, ez a kapcsolat, ez a magatartás az Úrhoz közelebb visz, vagy eltávolít tőle. Növeli-e szeretetedet, tiszteletedet, hitedet és elkötelezettségedet Jézus Krisztus és az Ő népe iránt? Ha nem, állj meg, s tégy mást, ami növeli szeretetedet, tiszteletedet, hitedet és elkötelezettségedet az Úr és Egyháza iránt. Az idő rövid és túl drága ahhoz, hogy elpazaroljuk.

4. **Légy szent!** Ez mindannyiunk hivatása: töltsön el és vezessen a Szentlélek. Élj úgy, ahogy Lélek-keresztséged idején! Az életszentségre szóló felhívás mindannak az összegzése, amit tőlünk az Úr a próféciákra adott válaszként akar.

Ha ilyen radikális választ adunk a próféciákra, üldözésre számíthatunk. Életünk így olyan meggyőzően tanúskodik majd, hogy annak nem lehet ellenállni. *„Boldogok, akiket az igazságosságért (szeretetért) üldöznek, mert övék a mennyek királyi uralma"* (Mt 5,10).

A próféciára adott válaszunkat nekünk magunknak kell átgondolni, átimádkozni és megosztani másokkal; gyakorlattá csak így válik.

Három bátorító szó jut eszembe: békesség, türelem és állhatatosság. Járj békével! – ez azt jelenti, légy helyes kapcsolatban az Úrral, másokkal és saját magaddal. Légy türelmes az Úr tökéletes időzítései iránt: *„A szeretet türelmes"* (1Kor 13,4). Légy állhatatos az Úr és testvéreid iránt az elkötelezettségben! Az Úr azt kívánja tőlünk, legyünk kitartóak a békés türelemben, hiszen Ő mindent előre elkészített azok számára, akik szeretik Őt.

Végül hadd említsek egy alapvető fogalmat: közbenjárás. Könyörögj a Lélekhez! Kérd az Urat, hogy hatalmával újítsa meg az Egyházat. Légy közbenjárója az Egyház vezetőinek, hogy megtérésre és az Úr radikális követésére szólítsák fel a rájuk bízottakat. Az Úr szeretné, ha egyesülnénk az Egyházzal, s a mennyei erőkkel, s kérnénk *„Isten ajándékának újabb kiáradását. Jöjjön hát az Alkotó Lélek, s újítsa meg a föld színét!"*

George Kosicki

Jézus egyik legfontosabb utasítása ennek a kornak az, hogy szakadjunk el maradéktalanul minden földhöz kötöttségtől, minden múlandótól és bízzuk magunkat Jézusra.

Ha mi még most is hallgatunk az ellenségre, mint Lót felesége, és ragaszkodunk ehhez a pusztulásra ítélt földhöz, akkor vele együtt kell majd elpusztulnunk. De ha egyedül Jézushoz, a mi visszatérő Urunkhoz ragaszkodunk, akkor mint a mágnes vonz majd magához bennünket, ha eljön az ég felhőiben.

Ezért mindazok, akik eddig még nem fogadták el Jézust Uruknak és Megváltójuknak, azonnal meg kell ezt tenniük, mert ez a menekülésnek és a szabadulásnak egyetlen útja.

Tehát minden attól függ, hogy most már többé ne a földi eseményekre nézzünk, ne csak a hivatásnak és a családnak éljünk, mint más időkben.

Jézus az utolsó időkről szólva óvva figyelmeztetett, hogy mi ne tegyünk úgy, mint az emberek egykor Noé napjaiban.

Basilea Schlink

A SZENTATYA BESZÉDE A RÉSZTVEVŐKHÖZ

(1993. szeptember 18-án, szombaton, Őszentsége II. János Pál pápa beszédet intézett a Katolikus Karizmatikus Közösség lelkigyakorlatának résztvevőihez a pápai nyári rezidencia udvarán, a Róma közelében levő Castel Gandolfóban.)

Drága barátaim Krisztusban!

Örömömre szolgál, hogy üdvözölhetlek titeket, a katolikus karizmatikus megújulás vezetőit, Paul Cordes püspök úrral együtt, akit néhány éve jelöltem ki arra a feladatra, hogy kísérje figyelemmel a megújulást, támogassa és bátorítsa annak katolikus identitását. Melegen üdvözlöm az összejövetelen résztvevő püspököket és papokat.

Most fejeztetek be egy lelkigyakorlatot Assisiben, Szent Ferenc és Szent Klára városában, aki születésének nyolcszázadik évfordulóját idén ünnepeljük. Az egyháznak e nagy szentjei megvalósították saját életükben Szent Pál szavait: *„Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem"* (Gal 2,20). Vajon nem ez a gondolat és cél hatja-e át a karizmatikus megújulást is? Vajon nem ezt az életprogramot tűzték maguk elé imacsoportjaitok és közösségeitek, a Szentlélek vezetése mellett? Assisi nagy szentjeinek példája és közbenjárása megerősítheti elhatározásotokat, hogy folytonosan növekedjetek az evangéliumi szeretetben és szolgálatban *„Krisztus teljességének mértékében"* (Ef 4,13).

Nemrégiben Denverben, a Világ Ifjúsági Napon, a jelenlevő fiatalokkal az Úr Izaiás prófétához intézett szavain elmélkedtem: *„Kit küldjek el? Ki megy el nekünk?"* (Iz 6,8). Ezeken a szavakon elmélkedtünk, amint az új evangelizáció összefüggésében a papi hivatásra és a vallásos életre történő elhívásra alkalmaztuk azokat. Az egyház mai életéhez hozzátartozik, hogy sok hivatás születik és virágzik fel a különböző mozgalmak és társulások nyomán. Buzdítani szeretnélek benneteket, hogy kövessétek figyelemmel Isten népe iránti, e különleges módon megmutatkozó szeretetét, a katolikus karizmatikus megújuláson belül. Tagjaitoknak és társaitoknak imádságos válasza erre a kegyelemre további határozott jele lesz annak, hogy a megújulás részt vesz az egyháznak, mint Krisztus látható testének (vö. 1Kor 12,27) életében és küldetésében.

Ma az egyháznak nagy szüksége van imádságotokra és elkötelezettségetekre. Dicsőítsük együtt Mennyei Atyánkat mindazért, amit életetekben véghezvitt és esedezzünk kegyelméért, hogy apostoli tevékenységetek bőséges gyümölcsöt teremjen. Buzdításom jeleként örömmel részesítelek benneteket apostoli áldásomban.

(Az áldás után a Szentatya néhány szót rögtönzött:)

Még egyszer köszönöm, hogy lelkigyakorlatotok után most eljöttetek ide. Örülök, hogy itt van Cantalamessa atya is – jól ismerem őt!

Így van kapcsolat a megújulási mozgalom, a karizmatikus mozgalom és a Szentszék között.

Nagyon örülök, hogy lelkigyakorlatotokat Assisiben rendeztétek meg. Tegnap La Vernán voltam – szintén egy kapocs, egy kapcsolat a karizmatikus mozgalom és a pápa között. Lépéseink együtt haladnak! ♦

CHARLES WHITEHEAD BESZÉDE A SZENTATYÁHOZ

(Az ICCRS elnöke, Charles Whitehead, az összegyűlt 1400 résztvevő nevében üdvözölte a Szentatyát a pápai palota udvarán, Castel Gandolfóban.)

Szentatya!

Mi, a Nemzetközi Bizottság tagjai, a katolikus karizmatikus mozgalom 90 országból összejött 1400 vezetője, szeretnénk megköszönni, hogy audiencián fogadott minket. Családokból, plébániákról, imacsoportokból, közösségekből és különleges szolgálatokból jöttünk, mindannyian aktívan részt veszünk az egyház életében és küldetésében.

Zarándokként érkeztünk Assisibe, Szent Ferenc otthonába, hogy részt vegyünk Raniero Cantalamessa atya ötnapos lelkigyakorlatán. Ezidő alatt nyitott szívvel hallgattuk katekézisét, és imádságban kértük a Szentlelket, hogy mindannyiunk személyes megújulásán keresztül újítsa meg a katolikus karizmatikus megújulást, hogy még erőteljesebben megtapasztalhassuk keresztségünket, a Szentlélek új kiáradása által.

Néhány különleges barátunk az anglikán, ortodox és pünkösdi egyházakból, csatlakozott lelkigyakorlatunkhoz. Velük együtt kaptunk meghívást, hogy erősebb kö-

telékben kötelezzük el magunkat Urunknak, Jézus Krisztusnak, hogy egyre nyitottabbak legyünk a Szentlélek felé, hogy alázatosak legyünk, és hogy pásztoraink irányítása mellett, a Szentlélek ajándékait használva, szeretetben szolgáljuk Isten népét az egyházban és a világban.

Szentatya, hálával gondolunk tavaly, a katolikus karizmatikus megújulás 25. évfordulójának alkalmából, a Tanácsunkhoz intézett szavaira, amikor velünk együtt dicsőítette Istent az egyház életében megtermett sok gyümölcsért.

Eljöttünk ma Önhöz nagyrabecsült tanácsadónkkal, Paul Cordes atyával, hogy átadjuk a világ minden tájáról a katolikus karizmatikus megújulás üdvözletét és megkérjük Önt, hogy irányítását és bölcsességét útravalóul adva zárja be lelkigyakorlatunkat. Köszönjük az egész egyháznak nyújtott ösztönző tanítását és vezetését, és támogatni szeretnénk mindabban, amire az Ige hirdetése során elhívást kapott.

Szentatya, mi, akik sok országból jöttünk és több, mint 60 millió katolikus férfit és nőt képviselünk, akik személyes Szentlélek-keresztség által új módon találkoztunk a Szentlélekkel, elhoztuk Önnek szeretetünket és biztosítjuk Önt imáinkról és a világ katolikus karizmatikus mozgalmának imáiról. Alázatos szívvel kérjük, Szentatya, apostoli áldását. ◆

ICCRS LELKIGYAKORLAT ASSISIBEN: A KEGYELEM CSODÁJA

Több mint 90 országból, 1500-an gyűltek össze Assisiben, a katolikus karizmatikus megújulás vezetőinek lelkigyakorlatára. A korábbi összejövetelek – amelyek konferenciák voltak – Rómában voltak megrendezve. Idén azonban, mivel a vezetők lelki alapjaira helyeződött a hangsúly, a találkozót lelkigyakorlat/zarándoklat formájában szervezték meg. Különböző előadások helyett, Raniero Cantalamessa, a pápai ház igehirdetője, a lelkigyakorlat vezetőjeként, meditáció sorozatot tartott. Ő dolgozta ki a lelkigyakorlat témáját: „Megújulva, a Szentlélekre hallgatva", és vezette hallgatóit Jézus uralmának egyre mélyebb elfogadására.

Azt mondta: *„Vissza kell térnünk az Utolsó Vacsora termébe, hogy kapcsolatba kerüljünk a karizmatikus megújulás lényegével, ami nem doktrinák keveréke, de nem is egy konkrét doktrina – hanem inkább esemény: Pünkösd és személy: a Szentlélek."*

Patti Mansfield is eljött, aki részt vett a híres dusquesne-i hétvégi lelkigyakorlaton 26 évvel ezelőtt, amelyet általában a katolikus karizmatikus megújulás „Utolsó Vacsora termének" tekintenek. Elmesélte emlékeit a találkozóról, majd a jövőt illetően kihangsúlyozta, hogy szükség van az Isten előtti alázatra és a folyamatos imádságra.

McDonnel Kilian atya elmondta, hogy az egyházatyák írásaiban végzett kutatási eredményei rámutattak, hogy a megújulásban Szentlélek-keresztségként ismert megtapasztalást az ősegyházban minden megkeresztelt felnőtt átélte.

Emiliano Tardif atya, az általa bemutatott mise során gyógyulásért imádkozott. Nancy Kellar nővér vezetett egy összejövetelt a résztvevők – különösen vezető szerepük betöltésével kapcsolatos – személyes gyógyulásáért. A zenét nemzetközi összetételű csoport szolgáltatta, Matteo Calisi vezetésével.

Több vendég érkezett más egyházak, egyházi szervezetek képviseletében; többek közt Dr. Vinson Synan, pünkösdi vezető és történész az USÁ-ból, valamint Canon Michael Harper az angol egyházból. Vinson Synan azt mondta: *„Azt hiszem, Cantalamessa tanítása ökumenikus szempontból nagyon gyógyító hatású volt. Amit prédikált, minden elkötelezett keresztény csoportban lehetne hirdetni. Engem személy szerint mélyen megindított, amit mondott, könnyeztem, amikor a keresztről beszélt. Rendkívül mélyreható fogalma van a keresztre feszítés és a feltámadás lényegéről. Számomra ez volt az összejövetel fénypontja."*

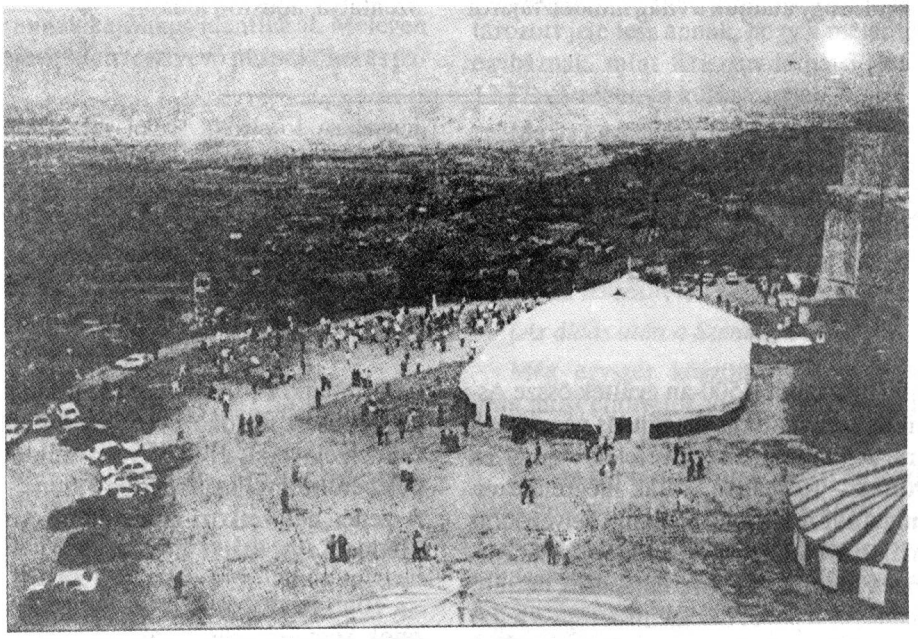
Az ICCRS találkozók történelmében először képviseltette magát Kelet-Európa érzékelhető méretekben: litvánok, lettek, csehek, magyarok, oroszok (22) és lengyelek (38). Összesen 14 püspök és 200-nál több pap vett részt. Az egyik püspök Paul Cordes atya volt, a Laikusok Pápai Tanácsának alelnöke. Azt mondta homíliájában: *„Menjetek és hirdessétek az Igét; indítsátok meg a szíveket Urunkért, ízleltessétek meg közelségét a Szentlélekben; vetessétek észre az emberekkel, mennyire szereti őket Jézus. Folyamatosan, nagy lendülettel tegyétek ezt. Sok egyházi vezető tudja, hogy Isten, napjainkban emberi szíveket fog megváltoztatni Szentlelke erejével. A Szentatya nem ha-*

gyott kétséget azirán t, hogy hisz a karizmatikus megújulásban. Ne bizonytalanodjatok el néhány keresztény értetlensége miatt. Szeretnélek megerősíteni titeket hivatásotokban, mert a világnak szüksége van üzenetetekre; meg kell ismernie megtapasztalásotokat; fel kell fedeznie az Úr mindannyiunk iránt tanúsított szeretetét."

Mivel nem volt az 1500 résztvevő befogadásához elég nagy épület, a találkozókat a kölcsönkért „Egység Sátrában" tartottuk. Ez egy óriási kék-fehér sátor, amelyben minden nyáron Franciaországban, katolikusok és protestánsok közösen tesznek tanúságot Krisztusba vetett hitükről.

Camilo Bernal atya számára, aki Columbia óriási El Minuto de Dios közösségéből érkezett, a lelkigyakorlat egyik lényegi elemét egyszerűen a bűnbánat szentségének kiszolgáltatása jelentette, mivel az emberek hosszú sorokban álltak, hogy részesülhessenek a szentségben. *„Mostanában olyan sok időt töltöttem adminisztrációval, hogy a gyóntatás újból kapcsolatba hozott papi hivatásommal"* – mondta.

A lelkigyakorlat alatt Cordes atya jelentette be a Szentatya lelkigyakorlatot bezáró audienciáját, valamint a Vatikánnal nyolc éve folytatott tárgyalások sikeres lezárását, amelynek eredményeként az **ICCRS hivatalos státuszát elismerte a Vatikán.** Charles Whitehead, az ICCRS elnöke kifejtette: *„Státuszunk elismerése nagyon fontos a Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Tanács munkája szempontjából és a vatikáni iroda számára Rómában, mert azt mutatja, hogy a Szentszék hivatalosan elismeri a Tanács munkáját a Szentlélek-keresztség, a Szentlélek ajándékainak népszerűsítése terén, világszerte a katolikus karizmatikus mozgalomban. Hangsúlyozva, hogy ez az egyháznak tett szolgálat, az ICCRO neve ICCRS-re változott – Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Szolgálata."*

Az „Egység Sátra" Rocca Maggiorén, Assisiben

A sátrat Rocca Maggiorén állították fel, amely az Assisi középkori utcáira tekintő hegy tetején van. A francia „Új Út" Közösség (Chemin Neuf) tagjai rakták össze és tartották karban a sátrat a néhány igen heves vihar után, amely a helyszínt ostromolta. A résztvevők 32 szállodában, egyház által fenntartott házakban, valamint kempingekben voltak elszállásolva Assisi környékén, és minden reggel felsétáltak vagy felvitték őket autókkal, taxikkal az összejövetelek helyszínére.

Raymond Dunlee, a dél-afrikai karizmatikus megújulás egyik vezetője, akinek csaknem teljesen béna karja meggyógyult Tardif atya miséjén, azt mondta: *„Sok konferenciát tartottunk már, de szívem mélyén úgy érzem, hogy ez a lelkigyakorlat hasznosabb volt mindannyiunk számára, mert volt rá idő, hogy a világ dolgai és szervezeti kérdések megvitatása helyett inkább egymással és Krisztussal osszuk meg gondolatainkat. Csodálatos tisztulást tapasztaltam meg; de nemcsak én, hanem mindenki, akivel beszéltem."*

Ken Metz atya, az ICCRS ügyvezető igazgatója, aki a lelkigyakorlat megszervezésének fő felelőse volt, azt mondta: *„A lelkigyakorlat számtalan tekintetben meghaladta elvárásaimat. Még az időjárásban is Isten munkáját látom! Mélyen megérintett a csodálatos, imádságos légkör és az, hogy Isten milyen erőteljesen munkálkodik népe között."* (Az ICCRS Newsletter engedélyével)

Kristine Cooper

AZ ICCRS MUNKÁJÁT ELISMERTE A SZENTSZÉK

1993. szeptember 20-án, kedden, az Assisi lelkigyakorlat és az ICCRO (jelenleg ICCRS) Tanácsának éves ülése után, a Tanács képviselői találkoztak a Világiak Pápai Tanácsának tisztségviselőivel, Pironio bíborosnak, a Tanács elnökének irodájában.

Az összejövetel célja az volt, hogy átvegyék a Szentszék határozatát, amelyben az elismeri az ICCRS munkáját.

A bíboros rövid beszédben bátorította az ICCRS-t az egyház további szolgálatára. A Világiak Pápai Tanácsa a megújulást és az egyház más mozgalmait nagyon fontosnak tekinti, az egyház jövője szempontjából. Ez az elismerés nemcsak az ICCRS munkáját, hanem az egész megújulást is elősegíti.

Ezt követően Paul Cordes püspök atya, a Világiak Pápai Tanácsának alelnöke felolvasta a határozatot.

ICCRS elnöke, Charles Whitehead, válaszában megígérte, hogyj az ICCRS mindent megtesz, ami hatalmában áll, hogy az ICCRS alapszabályában meghatározott célokat megvalósítsa.

HATÁROZAT

„A Lélek kiváltságos pillanatában élünk az egyházban" – jelentette ki Őszentsége VI. Pál az Apostoli Buzdításban (Evangelii Nuntiandi75).

Valóban sok jelét láthatjuk szerte a világon a Lélek gyümölcseinek. A jelenlegi mozgalmak és tanúságtételek megújítják a hierarchikus és karizmatikus ajándékokra épült egyház közösségét és küldetését. Az ajándékok között van a katolikus karizmatikus megújulás, más szóval a megújulás a Szentlélekben és a belőle sarjadó új közösségi életformák.

„A megújulás életereje és gyümölcsei – mondta Őszentsége II. János Pál a 6. Nemzetközi Karizmatikus Találkozón, 1987. május 15-én – *minden bizonnyal tanúsítják a Szentlélek erőteljes jelenlétét az egyházban, a II. Vatikáni Zsinat utáni években. Természetesen a Lélek minden korban vezette az egyházat, sokfajta kegyelmet kiosztva a hívők között. A Szentléleknek köszönhetően az egyház megőrzi fiatalságát és vitalitását. A karizmatikus megújulás ékesszóló megnyilvánulása mai életerejének, energikus igenlése annak, hogy 'mit mond a Lélek az egyháznak' (Jel 2,7) a második évezred vége felé."*

A katolikus karizmatikus mozgalom áramlatába bekapcsolódó igen különféle egyéni és csoportos formációk támogatásának igényére az ICCRS konkrét pozitív választ adott, elősegítve a kommunikációt és az együttműködést valamennyi résztvevő között.

- Elfogadva az ICCRS pápai elismerés iránti kérelmét, a jelenleg hatályos kánonjog alapján;
- Méltányolva az ICCRS céljait, miszerint *„szolgálja és elősegíti a katolikus karizmatikus megújulást az egész világon, a Szentlélek irányítása alatt"* (1. cikkhely) *„különös figyelmet fordít a karizmatikus megújulásban résztvevő egyének és csoportok hithűségére a katolikus egyházhoz, valamint a pápa és a püspökök iránti engedelmességére az egyház tanítása szerint"* (3. cikkhely);
- Figyelmesen megvizsgálva az ICCRS által beterjesztett alapszabályt, majd konzultálva több egyházjogásszal, és a Világiak Pápai Tanácsa valamint az ICCRS 1993. július 8-i észrevételeit alapszabályba foglalva;
- Intézményes és rendszeres kapcsolatot fenntartva és erősítve az ICCRS és a Szentlélek között, különösen a Világiak Pápai Tanácsán keresztül, melynek alelnökét, Paul J. Cordes püspököt, a Szentatya jelölte ki az ICCRS püspöki tanácsadójának, „ad personam";
- Az egyház lelki közösségében és küldetésében, az ICCRS által nyújtott szolgálatokra vonatkozó több érsek és püspök pozitív véleménye által alátámasztva;
- Szintén szem előtt tartva, hogy 1990. november 30-án a Világiak Pápai Tanácsa a Karizmatikus Elkötelezett Közösségek és Társaságok Katolikus Egyesületét elismerte, mint a hívők magántársulását, és abban a reményben, hogy gyümölcsöző kapcsolat és dialógus alakul ki ezen egyesület és az ICCRS között,

A VILÁGIAK PÁPAI TANÁCSA AZT A HATÁROZATOT HOZZA,

- hogy az ICCRS-t a katolikus karizmatikus megújulást elősegítő szervezetként ismeri el, amely jogi személy a 116. kánon alapján, eredeti formájában jóváhagyja alapszabályát, amely a bíróság archívumában van letétbe helyezve.

Paul J. Cordes
alelnök

Eduardo Card. Pironio
elnök

Vatikán, 1993. szeptember 14.
Szentkereszt Felmagasztalásának Ünnepe

TANÚSÁGTÉTEL

– Jézus ma is gyógyít –

Én Jézusról, a mi Istenünkről szeretnék tanúságot tenni...

Ez év nyarán – július 8-án – szörnyű baleset történt 28 éves fiammal. Én aznap este kértem az Urat, hogy adjon lehetőséget a segítésre, mert már hetek óta nem volt komolyabb betegség a környezetemben. Imádkoztam, hogy adjon lehetőséget, hogy valakinek a gyógyulásáért imádkozhassak. Hát nem sok idő telt el, kopogtattak a rendőrök, és szóltak, hogy a fiamat nagyon súlyos motorbaleset érte. Amit hirtelen el tudtak mondani: nagyon súlyos agysérülés, koponya repedés, gerincsérülés és a mentő elvitte a Honvéd kórházba. Csak annyit tudtam mondani hirtelen kiáltva: „Jézusom!" Mivel semminek éreztem magamat, tudtam, hogy én semmit sem tudok tenni az imán kívül. Az Úrnak ajánlottam a fiamat és kértem, hogy adja vissza fiam egészségét, bár azt sem tudtam, hogy egyáltalán él-e még?

„De Uram – mondtam – legyen meg a Te akaratod." Az Úr olyan erőt adott, hogy nem kezdtem el jajveszékelni, őrjöngeni, hanem összeszedtem magam és elindultam a kórházba. Az Úr csodálatos kegyelméből olyan kórházba került, ami egyáltalán nem szokványos: a Honvéd Kórház pilóta orvosainak osztályára. Éppen jött ki az orvos a műtőből... Azt mondta, hogy nagyon parányi életjelet ad a fiam, kevés a remény!

Az orvosnak azt mondtam, hogy én hívő ember vagyok, és ne beszéljen nekem arról, hogy nagyon kevés a remény. Ő rám nézett, és azt mondta: „ez nem az én dolgom, nekem más a feladatom, de ha hívő, akkor most nagyon imádkozzon." Ezt akkor is megtettem volna, ha nem mondja.

Még próbáltam erősködni, hogy szeretném látni a fiamat, de azt válaszolta, hogy szó sem lehet róla, mert az orvosok éppen most tisztítják a sebeit... a baleset súlyossága miatt semmivel sem tud biztatni. Ha reggel 7 órára visszajövök, akkor többet tud majd mondani.

Az Úr adta, hogy nyugodtan elindultam haza. Természetesen egész úton hazafelé, lelkem mélyéből kiáltottam az Úrhoz és kérleltem Őt. Még azt se tudtam, hogy hiányzik-e valamilyen testrésze, vagy ha életben marad, egyáltalán mi vár rá?

A fél éjszakát imádságban töltöttem, majd egy kicsit lepihentem. Az Úrhoz olyan közel kerültem fájdalmam miatt, hogy szinte éreztem, hogy mellettem van, átölel és olyan biztonságérzetet ad, hogy elmúlt minden szorongásom.

Reggel 7 órakor már ott voltam a kórházban. A főorvos azt mondta, az éjszaka folyamán egyre több életjelet adott a gyerek. De a fejét valószínűleg meg kell operálni, mert csontszilánkok kerültek az agyvelejébe és azokat ki kell venni. Ezzel csökkenteni lehet az életveszélyt. Bár valószínűleg nem fog tudni beszélni és járni... Többet egyenlőre nem tud mondani.

Hálát adtam az Úrnak, és erőt kértem tőle.

Végre beengedtek a fiamhoz. Annyira be volt kötözve, hogy nem ismertem fel. Egyedül feküdt a teremben, ebből tudtam, hogy csak ő lehet. Gépek voltak rákapcsolva, és műszerek... de meg tudtam érinteni őt. Csak néhány percig lehettem nála, nem tudtam kapcsolatot teremteni vele.

Hazamentem és tovább imádkoztam. Este telefonon érdeklődtem, a főorvos azt mondta, hogy óráról órára jobban van... szinte csoda, ahogy javul. Szinte be tudtam azonosítani az időpontokat, amikor a legmélyebben imádkoztam, akkor lett jobban.

Péntek reggel nézhettem meg újra a fiamat. A lélegeztetőgépet már levették. Dicsőség az Úrnak, a fiam meg tudott szólalni. Tehát nem maradt néma. Dicsőség az Úrnak a főorvosért is, aki vállalta a rizikót, hogy elhalasztotta az agyműtétet, úgy látszik valahogyan ki tudták venni a fejéből a csontszilánkokat. Az agyműtétre mind a mai napig nem került sor. Ettől a naptól fogva mindennap bemehettem a fiamhoz. Az orvosok tudták, hogy nemcsak látogatom, hanem imádkozom is érte, nagy tisztelettel fogadtak és megengedték. A gyógyulás lassan haladt előre, hiszen eltörött a lába, a válla, a medencecsontja, a gerince megrepedt, a koponyája eltörött. Az orvosok azt mondták: ez egy nagyon kivételes eset. Amikor kómában volt és vergődött a betegágyon – rettenetes volt látni napról-napra –, úgy éreztem, az Úr azt mondja szívemben: „az én Fiam is így vergődött a kereszten." És akkor valahogy bíztam abban, hogy Jézus olyan erős, mindent el bírt viselni... bizonyára segít, hogy az én fiam is el bírja viselni. Nagyon kértem az Urat, hogy kegyelmezzen meg fiamnak, és ne haljon meg. Másnap a fiam úgy magához tért, hogy kapcsolatot tudtam vele teremteni. A következő nap már beszélhettem is vele. Fölismert, de még nem tisztult ki egészen. Nem érezte a fájdalmakat, és nem tudta, mi történt vele. Az Úr adta azt a bizonyosságot, hogy fiam már a gyógyulás útján van. Ez még napokig így ment. Félrebeszélt, nem volt tiszta a tudata, olyanokat mondott, hogy egy „csúnya valaki" jön oda hozzá, és bántani akarja. Én imádkozni kezdtem az Úrhoz, hogy távolítsa el azt, a „gonosz valakit", aki oda akar férkőzni hozzá.

Megkentem szentelt olajjal a homlokát, néztem, ahogy ragyogott a homlokán az olaj és éreztem, hogy meg fog gyógyulni a fiam.

Estefelé, amikor betelefonáltam az orvos kitörő örömmel közölte, hogy a gyerek visszanyerte eszméletét, tudatánál van, sőt ha akarok, beszélhetek is vele telefonon. „Ó Uram, Istenem, micsoda meglepetés! Köszönöm Neked, köszönöm!"

A gyermekem július 8-án került a kórházba és augusztus 3-án a saját lábán jött ki. A sok sérülés után, amit elmondtam, ez lehetetlennek látszott... De Isten előtt nincs lehetetlen. Hála az Úrnak, azóta is jól van a gyerek. Sebei nyomtalanul begyógyultak... az ismerősök, akik most látják, nem akarják elhinni, ami történt vele. Úgyhogy több esetben meg kellett mutatnom a kórházi jelentést, hogy amit mondtam az a valóság. Én tudom, hogy Isten gyógyította meg a gyermekemet. Az csak az Úr munkája, hogy a sok sérülésből nyomtalanul kigyógyult. Ezt ember nem tudja megcsinálni. Ezt az orvosok is elismerik, akik akkor látták és kezelték. Azok, akik akkor kimosolyogtak, amikor mondtam, hogy imádkozni fogok a gyógyulásáért, most már elismerik, ez valóban csoda volt.

Dicsőség legyen az Úrnak, áldott legyen az Ő szent neve.

Mezőné, Lukácsik Irén

TANÚSÁGTÉTEL

– Édes Jézusom! –

Olyan nyomorult vagyok nélküled és az Atya szeretete nélkül. Szentlelked ereje, vigasztalása és vezetése nélkül, a Te megváltásod nélkül.

Hozzád kiálthatok csak minden nyomorúságomban, Te meghallgatsz és megsegítesz engem hűséges Jézusom. Ezért ma mindent leteszek a Te kezedbe.

Az életemet, a halálomat, a félelmeimet, a szorongásaimat, a szenvedésemet, a boldogságomat, a férjemet, a gyermekeimet, a házasságomat, a szüleimet, a szolgálatomat, az önzésemet, a hiúságomat, az erőszakosságomat.

Vedd el, mindent átadok Neked, Jézusom.

Legyen nálad az igazi, jó helyén.

Elfogadom minden akaratodat.

Küldd Szentlelkedet, adjon ehhez mindennap látást, erőt és békét.

Jézus, köszönöm, hogy drága tested és véred az én váltságom, hogy értem haltál meg, mert annyira szeretsz engem. Én is szeretlek Téged, és soha többé nem akarlak bűneimmel megbántani.

Kérlek, add kegyelmedet mindig nekem, ha letérnék a Te utadról, hozz vissza engem.

Jézus, senki nem szeret engem úgy, mint Te.

Köszönöm ezt Neked, és soha ne vond meg tőlem, mert szereteted és kegyelmed nélkül nem tudok élni.

Jézus áldd meg a házasságunk, áldd meg a szerelmünket, áldd meg egymás elfogadását, a szülői hivatásunkat. Erősítsd hitünket, hogy egyek lehessünk benned.

Add meg, kérlek, Dénesnek is a Téged vágyást és értést. Rád bízom őt is. Legyen a Te akaratod szerint minden az ő életében is.

Kérlek, gyógyítsd meg az aszthmám – ha csak nem valami terved van vele –, mert az életünkben sok problémát okoz, szellemileg, lelkileg, fizikailag gátolja a feléd való növekedésünket.

Kérlek, küldd Szentlelkedet, gyógyítson be minden sebet bennünk, szabadítson meg minden átöröklött és szerzett negatív erőtől. Bocsásd meg a bűneimet.

Áldd meg a közös szolgálatunkat Dénessel, egymás és mások javára és a Te dicsőségedre.

Jézus, Rád bízom még anyut, nagyit és minden halottat, az egyházat, a békét minden szinten (belső, családi, világ), a szenvedőket, szükségben lévőket, a tisztítótűzben lévőket, azokat, akik még nem ismernek Téged.

Rád bízom a rokonaimat, testvéreimet, a szerdai csoportot, a betegeinket. Gyógyítsd meg őket, Jézusom!

Megbocsátok mindenkinek, aki valaha jogosan vagy jogtalanul megbántott. Kérlek, hogy ez tiszta szívből meg is történjék bennem, a Te megváltásod által.

Bocsánatot kérek mindazoktól, akiket valaha megbántottam. Kérlek, a Te hatalmaddal gyógyítsd be bennük azokat a sérelmeket, amelyeket én okoztam.

Legyen áldott ezért a Te neved mindörökké.

Hálát adok a mennyei Atya szerető tervéért, dicsőítelek Jézus a Te engedelmes szívedért és szeretetedért, hogy vállaltad értem a kereszthalált. Imádlak mennyei Atyám, hogy Jézust ezért megdicsőítetted és föltámasztottad a halálból, és így bűneink örökre bocsánatot nyertek, ha töredelmes szívvel Hozzád fordulunk.

Dicsőítelek és magasztallak Szentlelkedért, amelyet nekünk elküldtél, hogy ne legyünk vigasztaló nélkül.

Imádlak, hűséges Szentlélek, hogy mindig jössz, ha hívlak és megvigasztalsz, megerősítesz és elvezetsz minden igazságra engem.

Köszönöm, Jézus, drága Édesanyádat, a mi örök mennyei pártfogónkat, akit minden szükségben segítségül hívhatunk. Köszönöm Szűzanyám a Te IGENEDET, amely olyan erős volt, hogy testté lett.

Köszönöm, Jézus, az Oltáriszentséget, melyben valóságosan találkozhatunk Veled.

Kérlek, add meg nekünk a HIT, a REMÉNY, a SZERETET, a BÉKESSÉG és az EGYSÉG lelkét.

Legyen minden a Te akaratod szerint. Amen.

Szabó Dénesné

NINCS SZÜLETÉS VAJÚDÁS NÉLKÜL

„Volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű, igaz és istenfélő ember... A Lélek ösztönzésére a templomba ment...és áldotta az Istent." (Lk 2,25)

C. Caretto: „Boldog vagy, mert hittél" c. könyvében gyönyörűen leírja, hogy mit jelenthetett Máriának Jézus születésére várni. Biztos, hogy rengeteg örömet, de egyúttal rengeteg szenvedést is: vajon ki fogja elhinni, hogy ő valóban a Szentlélektől van áldott állapotban?... Mária valóban boldog volt; élő tabernákuluma a Megváltónak, ám ne felejtsük el azt se, hogy Simeon jövendölése is beteljesedett: *„...a te lelkedet is tőr járja át"* (Lk 2,35). Vagyis Mária kiválasztottsága nem jelentett szenvedés nélküli életet: erre az egyértelmű dologra azért hívom fel a figyelmet különösen is, mert hajlamosak vagyunk a kereszténység örömteli oldalát talán túlságosan is kihangsúlyozni, s ezzel elfedni az élet egy olyan tényét, mely kiiktathatatlan a mindennapjainkból, jóllehet sokszor szeretnénk kiiktatni. Ez pedig a szenvedés.

Az az érzésem, hogy keveset beszélünk a szenvedésről, a pusztáról; arról a pusztáról, amelyen a zsidó népnek is át kellett vonulnia, hogy eljusson Kánaán földjére, az ígéret földjére.

Isten Mózesnek megmutatta: ez az a föld, amelyet neked, és utódaidnak adok. Ehhez hasonlóan az Úr a megtérésben nekünk is megmutatja: íme ez az én kegyelmem, ez az én szerelmem, amit neked adok. Azután ez az ingyenes ajándék el-eltűnik a szemünk elől, és jön a pusztaság, jönnek a sötét és fájdalmas órák, amikor talán még Isten létét is megkérdőjelezzük. Kint tombol a vihar, Jézus pedig alszik a bárkánkban. Amikor pedig a hullámok összecsapnak a fejünk fölött, sokszor hitetlen ismerőseink azt mondják, amit Jézusnak is mondtak, amikor keresztre feszítették: no most mondd meg, hol a te Istened! *„Ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről"* (Mt 27,40).

És ha ilyen külső hatások nem is érnek, bennünk is fölmerülhet a gondolat, és talán vád is: Uram! Hát mivel érdemeltem én ezt ki? Miért rejtőzöl el előlem?

És tegyük fel, hogy Isten nem válaszol. Úgy érzed, Isten eltűnt a szemed elől. Talán valóban „nem is érdemelted ki", tehát mondjuk, hogy valóban jól mennek a hitben a dolgaid; és mégis az Isten egyszercsak elrejtőzött. Imádságaid pusztasággá váltak, nincs egy lelkesítő gondolatod, nincs, ami kimozdítana ebből az állóvízből.

Mit teszel ilyenkor? Hátat fordítasz Istennek? Imádságaidat hanyagolod? Menekülsz a csöndből, ahol már csak véges, nyomorúságos önmagaddal, kielégületlenségeddel, sivárságoddal találkozol? Esetleg egyik közösségi összejövetelről, keresztény programról a másikra rohansz, hogy feljavítsd, feltöltsd egy kicsit magadat? (Ne értsük félre! Nem a közösségi összejövetelek ellen szólok; csak vigyáznunk kell, hogy helyesen éljünk velük, mert különben szétszórhatnak bennünket.) Vagy vállalod a pusztaságot, a látszólag terméketlen imát, a sivár magányt? Vállalod-e, hogy szembesülj pusztán és szárazon önmagaddal, Istenélmények nélküli csupasz valóddal, s egyúttal a mindenétől megfosztott Krisztussal? Ez fájdalmas élmény, de elengedhetetlen ahhoz, hogy továbblépj. Ha igazán fel akarsz nőni Istenben, akkor vállalnod kell ezt a sötét magányt. Azt, ahol pusztán, illúziótlanul szembesülsz magaddal, és lángoló élmények nélkül Istennel.

Szokták mondani, s ez szinte már közhely, hogy Isten akkor van hozzánk legközelebb, amikor a legtávolabb érezzük magunktól. Ha a mélyére nézünk ennek az egyszerű mondatnak, akkor nagy igazságra lelhetünk. Amíg ugyanis Istent az érzelmeink lángolásában, a magasztos gondolatainkban ragadjuk meg, úgy is mondhatnám, hogy tárgyiasítjuk, bár a megragadni ige is kifejező, amennyiben azt akarom kiemelni, hogy Isten megfoghatatlan és végtelen; tehát, ha Istent az élményeinken keresztül nézzük, akkor a valóságnak csak töredékével találkozunk. Márpedig miután emberek vagyunk, szubjektív módon van Istenről tapasztalatunk, saját személyiségünkön és élményeinken keresztül látjuk Istent, aki az objektum, a be nem határolható Végtelen. Ezért Isten

figyelmeztet: „Igen, az élményedben, a lángolásodban ott voltam; én adtam; de én nem vagyok azonos az élményeddel, az csak egy rész volt belőlem."

Isten tehát végtelenül több, mint amit mi időről időre megtapasztalunk belőle. **Isten az élmény is, de nem csak az.**

Isten pontosan azért rejtőzik el előlünk, hogy ne az élményeinkhez, a lángolásainkhoz kössük Őt, ne azonosítsuk azokkal, mert Ő ezeknél végtelenül több. S hogy mennyivel több, azt a pusztaságban, a magányban, a sivárságban mutatja meg. Ott, ahol nem azért vagyok Vele együtt, hogy ezt vagy azt adjon nekem, hogy ilyen és ilyen kérésemet teljesítse, vagy hogy egyáltalán bármit is föl tudjak mutatni az imádságom végén, hanem csakis Őérte. Vagyis Istenkeresésem alapvetően nem eredménycentrikus, nem akarok Tőle igazából semmit, csak várok Rá a szívem pusztaságában és kifosztottságában.

Persze fontosak a közbenjáró, a dicsőítő és hálaadó imádságok is; azoknak is megvan a helye és ideje, tehát semmiképpen ne hanyagoljuk el a gyakorlásukat.

De értsük meg, rendkívül fontos, hogy vállaljuk az Istenre figyelésnek, a várakozásnak ezt a látszólag passzív formáját is, mert ez az, ami nemcsak Isten-kapcsolatunkban, de a személyiségünkben is felnőtté tesz.

Gerzsenyi Erika

A SZŰZANYA ÜZENETE AZ AMERIKAIAKHOZ 1993. OKTÓBER 23-ÁN

Drága Gyermekek!

Veletek vagyok ezekben a nehéz időkben, mert nagy az én szeretetem irántatok. Fontos, hogy hallgassátok szavaimat, amelyeket a földön élő valamennyi gyermekemhez intézek Isten szeretetéről minden egyes gyermek iránt.

Ti, Isten gyermekei, nagy válságban vagytok. Szenvedtek a szeretet hiányától – Isten szeretetének és egymás iránti szeretetteteknek a hiányától. Isten Lelke már nincs jelen a szívetekben, s ti nem tudjátok szeretni egymást, mert Isten a szeretet. Szeretetével Ő együttérzést, kedvességet, alázatot és irgalmat hoz lelketekbe, még ezekben az időkben is, amikor világszerte a harag, a gyűlölet, a kevélység és a hálátlan büszkeség uralkodik. Sokszor még azok is büszkévé válnak – hiányzik belőlük az alázat és szidalmaznak másokat, akikkel nem értenek egyet –, akiknek a hivatása az istenszeretet. Világotok, szívetek és lelketek valóban nagy válságban van.

Üdvözülni fog-e minden lélek, vagy gyermekeim egyre inkább elmerülnek a rosszban, ami úgy tűnik, hogy elborítja az egész világot? Csak akkor fog üdvösség beköszönteni, ha az emberek őszintén megnyitják szívüket és lelküket Isten szeretete előtt. Ez a világ csak akkor menthető meg, ha a lelkek kinyílnak szeretett Fiam tanítására, ami az igazság. Fiam, Jézus azért jött, hogy kereszthalála által minden lelket megmentsen, és minden embernek megmutassa az üdvösséghez vezető utat. Ő azt mondta, hogy földi gyermekei csak akkor fognak üdvözülni, ha szeretik Istent és egymást. Ezekben az időkben még mindig nagyon kicsi bennetek az önszeretet, mert ha igazán szeretnétek magatokat, nem tűrnétek meg magatokban a gyűlöletet és az irigység keltette haragot, amely még mindig jellemez titeket.

Még azon gyermekeim is, akik meghallották hívásomat, félnek attól, hogy szeressenek és hirdessék Isten szeretetét azoknak, akik Őt nem ismerik. Tőletek, akik meghallottátok hívásomat, azt kérem, ne engedjétek, hogy a félelem visszatartson benneteket attól, hogy hirdessétek Fiam üdvösségről szóló üzenetét a világnak. Ha Isten Lelke lakik a szívetekben, akkor megvan bennetek Isten szeretete; és ha szeretitek Istent, akkor ezt hirdetnetek kell a világnak. Ne a rosszat keressétek testvéreitekben, hanem inkább arra törekedjetek, hogy megosszátok velük Fiam, Jézus jóságát és szeretetét, a ti szereteteteken keresztül.

Én is szeretlek benneteket, és köszönöm, hogy meghallgattatok.

(Gospa Missions, 1993. november)

AMI A TIED, ABBÓL ADJ!

Az adakozót Isten adománya itt megsegíti és odaát élteti.

MB

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Vezetés

Gyakran lehet olvasni, hogy a megújulásnak milyen nagy szüksége van a hatékony vezetésre. A világot járva tett-e a vezetésre vonatkozóan olyan megfigyeléseket, amelyek nekünk, vezetőknek is hasznosak lehetnek?

Nemrégiben Rio de Janeiróban tették fel ezt a kérdést. Válaszomat, amely az ECCLA küldöttekhez intézett üdvözlőbeszédem egy része volt, forró tapssal fogadták, amely számomra azt jelentette, hogy ez a megújulás egy igen fontos kérdése. Lényegében ez volt a válaszom:

Sok vezetési stílussal és formával találkoztam világszerte a katolikus megújulásban. Azt tapasztaltam, hogy a vezetés mindenféle formát és méretet ölthet, sok esetben az adott terület uralkodó kulturális viszonyaitól függően. A vezetési talentumok változatossága meglepő és nagyrészt példaadó.

De nem minden tökéletes. Bár a legtöbb vezetés jó, de szomorúan láttam, hogy vannak vezetők, akik csak tekintélyt akarnak, vagy akik nem osztják meg a kezükben levő tekintélyt. Bár a megújulásban a vezetők általában Istentől kapott karizmák felismerése révén kerülnek kiválasztásra, néha azonban előfordul, hogy valaki minden hatalmat magának akar vagy csak kevésbé támaszkodik mások segítségére.

Az ECCLA konferencián Camilo Bernal atya kifejtette: a problémák akkor keletkeznek, amikor az emberek úgy gondolják, hogy egy karizma a saját karizmájuk, és azt nem a csoport vagy az egyház javára használják. Kihangsúlyozta, hogy a megújulás résztvevőiként úgy kell tekintenünk a kapott ajándékokat, hogy azokat másokért kaptuk, azért, hogy szolgáljunk nekik és építsük az egyházat.

Ha mi vezetők nem vesszük figyelembe az Úr tetteit mások életében, akkor vezetésünk kudarcra van ítélve...

Azt tapasztaltam, hogy a nemzeti bizottságok, egyházmegyei vezetők és helyi imacsoportok ugyanazzal a problémával küszködnek, különösen, ha ugyanazok a tagok/vezetők hosszú ideig, 10-15 évig, változás nélkül. Ezek a csoportok megragadnak egyfajta tevékenységben - egy szemléletben, Isten munkáját illetően a megújuláson belül. Ilyenkor a vezetőknek változtatniuk kell, vagy maguknak kell megváltozniuk, hogy a Szentlélek folyamatos működéséről megbizonyosodjanak. Ha a változás nem történik meg, irigység és féltékenység fog eluralkodni az országban, az egyházmegyében, az imacsoportban vagy a közösségben. Mikor a változás mellett érvelek, nem azt akarom mondani, hogy a csoportoknak a változás kedvéért kell változtatniuk. Azt szeretném inkább kihangsúlyozni, hogy Isten továbbra is ad vezetési karizmákat embereknek, akik számára módot kell találni, hogy gyakorolják a kapott ajándékot. Ha mi vezetők nem vesszük figyelembe az Úr tetteit mások életében, akkor vezetésünk kudarcra van ítélve és Isten munkáját is akadályozzuk.

A folyamatos növekedés és változás következményeként, úgy gondolom, hogy a vezető csoportoknak el kell fogadniuk, hogy Isten sokféleképpen működik a világban. Ennél fogva nekünk vezetőknek (ICCRO, nemzeti, egyházmegyei vagy helyi vezetőknek) legfontosabb karizmánk kellene, hogy legyen a katolikus karizmatikus megújulás egységének elősegítése. Ahogy a szobámban levő egyik kép-aláírás mondja: *„jobb hidakat építeni, mint falakat."* Ez nehéz, de fontos feladat. Gondoskodnunk kell arról, hogy ne oltsuk ki a Szentlélek munkáját azáltal, hogy úgy teszünk dolgokat, ahogy mindig is tettük, vagy, hogy ragaszkodunk a karizmatikusság egyetlen, számunkra kényelmes módjához. Helytelen lenne elvágni magunkat és társainkat Isten tevékenységétől azért, mert mások egy kicsit másképp fejeznek ki dolgokat, mint mi.

A vezetés fontos a megújulás folyamatos növekedéséhez. Mi, vezetők, mindannyian kivehetjük belőle részünket alázatos imával, hogy megtudjuk, mit kell változtatnunk, hogy jobb vezetők lehessünk. Hiszem, hogy az Úr gyorsan megadja a választ imánkra.

Ken Metz

ISTEN Jézusban mindent, az ő legdrágábbját adta neked.
És te? Mit adsz te neki?

M_B

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

A tavaszi Szentlélek-szeminárium január 31-én kezdődik. Gyülekezés a Pesti Ferences templom földszinti folyosóján este 3/4 7-kor (Bp, 1053. Ferenciek tere 9.). Kérjük, hogy elsősorban azok jelentkezzenek, akik elkötelezett keresztények akarnak lenni, és hűségesen el akarják végezni a szeminárium lelki feladatait, mint pl. a napi imát és Szentírás-olvasást. A szemináriumot katolikusok részére szervezzük, a tanítások a szentségek megújítására és az egyház szolgálatára irányulnak.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

A lelki sérülések gyógyításáról szóló szeminárium február 2-án kezdődik, este 3/4 7-kor lesz a gyülekezés a Pesti Ferencesek templomának a földszinti folyosóján. Itt is feltétel a rendszeres imaélet és Szentírás-olvasás.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Örömmel értesítjük olvasóinkat, hogy Király Éva testvérünk december 11-én hármas ikreknek adott életet. A gyógyító szemináriumon gyógyult meg 1 évvel ezelőtt méhrákból, amikor imádkoztak érte. Most boldog anyaként dicsőíti az Urat. Valóban csodálatos az Úr jósága, aki a sötétségből kiemeli az embert és elárasztja világosságával.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

A svájci misztikus, Vassula Ryden könyve – „Igaz élet Istenben" – megjelent karácsonyra. A könyv üzeneteket tartalmaz Jézustól és mélyebb istenkapcsolatra indít. Ára: 260,-Ft.

Január 20-ra tervezzük „Az utolsó óra" c. könyv megjelentetését, sajnos a fordítási problémák miatt előbb nem sikerült kiadni.

A megtérésekről szóló tanúságtételeket is egybegyűjtöttük. „Örömöt adtál a szívembe" címen fog megjelenni január végén. A tanúságtételek java része már megjelent újságunkban.

Megjelent az „Áldjad én lelkem" c. énekeskönyv. Kapható a Szent Gellért könyvesboltban és a Szent István Társulatnál.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Azok, akik még nem rendezték lapunk 94-es előfizetését, kérjük mielőbb küldjék el az előfizetési díjat rózsaszín postai csekken. ◆

Bárcsak meglátnánk, mennyire szeretne Isten jót tenni velünk! Ő szívesen adna nekünk ajándékokat, meghagyná szerettünket, de mégsem teheti, mert tudja, mennyire hozzátapadna a szívünk és az örökkévalóságban boldogtalanok lennénk. Az Atyának az a célja, hogy gyermekeit boldogítsa. Ha majd eljön annak az ideje, hogy felhalmozott szeretetét végre kiöntheti ránk, mert már eléggé megtisztított – ó, micsoda szeretetáradat ragyog majd be minket! Milyen csodálatos lehet a fogadtatás odafent. Isten úgy eláraszt bennünket, ami kibeszélhetetlen. Az Írás is mondja: *„Amiket szem nem látott, fül nem hallott és emberi szív meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek"* (1Kor 2,9; Iz 64,3).

Az Atya mindenkinek készített valamit, aki győzött. Úgy örülünk majd annak, mint a gyermek a karácsonyi ajándéknak. Ez az élet a felkészülés ideje. Nem itt kell élveznünk, hiszen akkor már itt lenne az igazi élet, az igazi haza. Itt csak jövevények vagyunk, odaát kezdődik el az igazi élet, amikor ennek az életnek itt vége van. És mi bemegyünk a dicsőségbe, ha Jézus Krisztus uralkodóvá lett itt lent az életünkben. Milyen csodálatos bevonulás lesz az, ha Krisztus és a mennyei seregek fogadnak bennünket odaát! Csak akkor tudjuk megérteni, hogy lesz a mennyben, ha felfogtuk, milyen nagy Isten szeretete és hogy ez a szeretet már öröktől fogva elgondolta, hogyan tehet minket embereket egészen boldoggá. Amikor a mennyei dicsőségről olvasunk, amit Isten ott elkészített nekünk, akkor bizonyosodunk meg igazán arról, hogy Isten szeretet. És ha majd odafent bevonulunk a mennyei otthonba, nem tudjuk majd felfogni szeretetének gazdagságát. Leginkább azért leszünk hálásak, hogy Isten türelmes volt velünk, mindig újra megfenyített és nem tűrte el életünkben a bűnt. Talán vádolnánk Istent, ha nem lett volna olyan szigorú hozzánk, mert akkor nem juthatnánk be a dicsőségbe, amit csak azok látnak meg, akiket megmoshatott bűnös lényüktől. Ezért írja János: *„akiben megvan ez az őiránta való reménység, megtisztítja magát, amint ő is tiszta"* (1Ján 3,3). Ő tudja, hogy a dicsőségbe csak megtisztítás és ezáltal fenyítés útján mehetünk be. De abban a pillanatban, amikor ebből a világból a másikba átlépünk, olyanok leszünk, mint az álmodók (Zsolt 126). Aki győztesként odajut, az csak magasztalni tudja az Urat, mennyire igaza volt abban, hogy kísértést és szenvedést engedett meg az életünkben.

Basilea Schlink

50.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház nagy gondolkodóinak tanításából 2
Dr. Kovács Gábor: Fényes felhő 3
Nagykanász Annakarolina: Isten újjáteremtett! 6
Mátyási Sándor: Isten megszabadított az alkoholizmustól . . 7
George Kosicki: Nehéz időkre készülve 8
A Szentatya beszéde a résztvevőkhöz 10
Charles Whitehead beszéde a Szentatyához 10
Kristine Cooper: ICCRS lelkigyakorlat Assisiben 11
Az ICCRS munkáját elismerte a Szentszék 13
Mezőné, Lukácsik Irén: Jézus ma is gyógyít 14
Szabó Dénesné: Édes Jézusom! 15
Gerzsenyi Erika: Nincs születés vajúdás nélkül 16
Gospa Mission: A Szűzanya üzenete az amerikaiakhoz . . . 17
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 18
Szerkesztői üzenetek 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992